

tedett, mire elkészültek. Irma ült még néhány percig, aztán megcsókolta testvérét, és hazament. Gedeonékról nem beszéltek.

Irma távozása után Valéria bezörgetett a házmesterhez:

— Kovácsné — mondta halkán —, ne haragudjon, Kovácsné, de mégis kell nekem az a könyvszekrényke.

Gedeonék a következő vasárnapot még Budapesten töltötték, de csak Bárányékkal találkoztak a Royalban. Tíz óra után köszöntek el egymástól, a szálloda előtt, az utcán. A zöld neonfényben úgy álltak egymással szemben, mint két mérkőzésre váró csapat, egyik felől Gedeon a feleségével és a lányával, másik felől Bárány a feleségével és a fiával, a tizenhét éves Tamással. Gedeon megkérte Bárányékat, hogy látogassák meg Valériát, és kérjenek bocsánatot a nevében.

Bárányék a búcsúzkodás befejezése után fölmentek Valériához. Az öregasszony már feküdt. A háromnegyed óra alatt, amit eltöltöttek nála, Valéria csak Muskétásról beszélt; hogy mennyit kellett fizetni a szőnyegtisztítónak, és hogy még mindig érzi a szagot. Mikor elmentek tőle, már tizenegy óra volt. Tamás ment ki utoljára, és az ajtóból visszafordulva így vigasztalta Valériát:

— Vali néni! Elárulok valamit! Én megvertem Muskétást, mikor nálunk aludt a fürdőszobában. Egész éjjel nyávogott, hiába könyörögtem neki, hogy engedjen aludni. Fölkeltem, és jól fejbe vertem! Erről persze nem tud senki, de a lényeg az, hogy Muskétás nem úszta meg szárazon. Erre tessék gondolni.

Valéria bágyadtan mosolygott, de nem válaszolt, csak intett Tamásnak. Hallotta, amint becsapták az előszobaaajtót.

„Ezek is elmentek” — sóhajtott. Még várt kicsit, aztán lekapcsolta a villanyt, és a fal felé fordult. Az ötemeletes házban minden csendes volt már. Valamelyik emeleten lehúztak egy W. C.-t. A víz zuhogása behallatszott hozzá a nyitott ablakon.



Stefániai Edit: Piros fej